

Kinley MacGregor

Bojevník

Bratovščina meča: 7. knjiga

Prevod:
Irma Kukovič

Prolog

Bilo je že dolgo po mraku, ko so Lochlan MacAllister ter njegova brata, Braden in Sin, sedeli z očetom Ewanove žene. Sveče nad njihovimi glavami so bile ugasnjene, veliko dvorano je osvetljeval le ogenj v velikem kaminu ob desni steni.

Njegova svetloba se je poigravala s prapori in orožjem, ki je krasilo snežno bele stene, vse okoli njih pa so poplesavale nenavadne sence. Šalili so se in okušali hrano, ki so jo služabniki postavili prednje, preden so se odpravili spat.

Srečni par se je umaknil že pred več urami in od takrat nihče več ni videl Ewana ali Nore.

Saj ne, da so pričakovali drugače.

Kolikor je Lochlan poznal brata, bo minilo veliko dni, preden se bo kateri od njiju prikazal.

In zaradi tega mu je poskočilo srce.

Vesel je bil, da je sreča končno obiskala brata. Ewan je to potreboval.

»Ne morem verjeti, da smo prej poročili Ewana kot Lochlana,« je rekel Braden, ko je napičil kos narezanega sadja s pladnja pred sabo. »Pazljiva morava biti, Sin. Mislim, da je nad nami drugo vstajenje. Nenadno potrebo po spovedi čutim.«

Sin se je zasmel. »Morda.«

»Si še kaj slišal o MacKaidovih?« je vprašal Norin oče Alexander.

Lochlan je zmajal z glavo. Zelo si jih je želel najti. In jih tudi bo. Ne bo se ustavil, dokler ne bodo plačali za vse, kar so skušali prizadejati njegovi družini.

»Nobeden od mojih mož ni našel niti najmanjše sledi za njimi,« je povedal Alexandru. »So tvoji?«

»Ne.«

»To mi ni nič všeč,« je rekel Sin. »Občutek imam, da še nismo slišali njihove zadnje besede.«

»Najverjetneje res ne,« je odgovoril Lochlan.

»Kaj naj torej storimo?« je vprašal Alexander. »Obvestil sem bratranca o tem, kaj so storili, in ukazal je njihovo usmrnitev, toda dokler jih ne ujamejo ...«

»Ni veliko, kar bi lahko storili,« je rekel Braden.

Sin je izpil vrček piva in si ga še enkrat napolnil. »Seveda je.«

»Kaj?« je vprašal Braden.

»Poročiti Lochlana.«

Lochlan je igrivo udaril Sina po roki. »Pijan si.«

»Je res?« je vprašal ženski glas.

Vsi so dvignili poglede in videli Sinovo ženo Caledonio, ki se je približevala mizi. Hodila je okoli nje, dokler ni stala za Sinovim stolom. Pogledala je soproga in se mu nežno oštevajoče nasmehnila. »Dozdeva se mi, da moj svojeglavi soprog kar preveč časa preživlja tu spodaj.«

Sin je bil videti nekoliko v zadregi.

»Pridi, milord,« je rekla in prijela Sina za roko. »Jutri bo dolga pot pred nami. Bratu Jamieju sem obljubila, da se bova vrnila za njegov rojstni dan.«

Sin ji je poljubil dlan, potem pa se z njo podrgnil po licu.

Lochlan je bil osupel nad kretnjo, ki je bila tako neznačilna za Sina. Lepo je bilo videti brata, da se je tako dobro počutil ob svoji ženi.

Sin je bil še eden od njih, za katerega nikoli ne bi pričakoval, da ga bo videl srečnega. Dobro mu je delo, da je življenje z njegovim bratom končno prijazno ravnalo.

»Lahko noč, gospoda,« je rekel Sin in se dvignil na noge, da bi sledil ženi.

Na vhodu sta šla mimo Maggie.

Lochlan se je nasmehnil, ko se je približala in vse tri sumničavo opazovala. Spomnil se je časa, ko je razmišljal o njeni smrti in še mnogih grdih stvareh, za katere si je želel, da bi jo doletele.

Zdaj je bil vesel, da se ni predal vzgibu, da bi jo ubil.

»Pretvarjaj se, da si vesel, Braden,« je rekel najmlajšemu bratu. »Zdaj si ti na vrsti, da boš okaran.«

Braden se je namrščil. »Moja sladka Maggie zna bolje kot me okarati, kajne, ljubezen moja?«

Mamljivo je zibala boke, ko se je približevala mizi. »Odvisno od tega, ali si storil kaj takšnega, da bi te morala.«

Prijazno se je nasmehnila Alexandru in Lochlanu. »Bi imela kaj proti, če vama ga ukradem?«

»Niti malo,« je odgovoril Alexander.

Braden je vstal, jo dvignil na roke in se, kot bi hotel ubežati smrti, pognal proti stopnicam.

Lochlan je gledal za njima, njegovo srce je bilo veselo ob bratovi vragoliji. Nedvomno mu bo Maggie spet podarila nečakinjo ali pa nečaka.

»Torej,« je rekel Alexander, ko sta ostala sama. »Si nameravaš poiskati nevesto?«

Lochlan je v vrčku vrtel pivo, ko je razmišljal o njegovih besedah. V resnici v njegovem srcu ni bilo nobene ženske. Dvomil je, da sploh kdaj bo. Pa vendar, si bo zaradi svojih dolžnosti moral poiskati nevesto.

Nima več veliko časa, da bi zavračal to odgovornost.

»Morda, nekoč,« je tiše odgovoril.

Alexander je dvignil obrvi. »Ali nisi malo prestar zdaj, da bi jo iskal?«

Morda je bil res. Toda Lochlan je imel preveč obveznosti, ki

so zahtevale njegovo pozornost, in poroka ni bila nekaj, česar bi se veselil.

»Za vsako stvar pride pravi čas.«

Ob tem se je Alexander zasmel.

Od zunaj sta slišala korake, vrata v dvorano so se odprla in zaprla.

Lochlan in Alexander sta se spogledala.

Prepozno je bilo za obiske.

Stari služabnik je z mladeničem za petami stopil v dvorano. Fant še ni dosegel polnoletnosti.

Fant, oblečen v cape, je v rokah nosil izdelano torbo.

»Oprostite, milord,« je rekel stari služabnik Alexandru. »Fant pravi, da ima novice o Lysandru.«

Alexander je pomignil fantu, da je stopil naprej. »So kakšne težave?«

Fant je okleval, potem pa odskočil. Oklevajoče je pogledal starega služabnika, potem pa Lochlana.

»Govori, fant,« je rekel Alexander potrpežljivo. »Nihče tukaj ti ne bo storil ničesar hudega.« Fant je bil še vedno videti v dvomih.

»Sporočilo imam, milord. Tisti moški je prišel v našo vas in mi rekel, naj vam prinesem to.« Pohitel je naprej, vrgel torbo na mizo, potem pa stekel nazaj na varno razdaljo, kot bi pričakoval bes pekla, ki se bo spustil nad njegovo mlado glavo.

Lochlan se je namrščil zaradi njegovega prestrašenega odziva.

Alexander je s prsti zdrsnil po zbledelem usnju. »Je Lysandrova?«

Fant je pogoltnil slino. »Ne vem, milord. Povedano mi je bilo, naj je ne odpiram, temveč le predam.«

Po bledici na fantovem obrazu je Lochlan lahko vedel, da teh navodil ni upošteval.

»Kdo ti je to dal?« je vprašal Lochlan.

Mladenič se je živčno popraskal po vratu. »Rekel je, da je notri pismo za lorda Alexandra in ... in naj povem, da bo bolje, če boste naslednjič najeli koga sposobnejšega od francoskega viteza.« Fant se je vidno tresel. »Lahko grem zdaj prosim domov, milord?«

Alexander je prikimal.

Fant se je zapodil iz prostora, kot bi mu sledili sami Luciferjevi psi.

Lochlanovo mrščenje se je poglobilo.

Alexander je preučeval torbo. »Kako nenavadno.«

»Ja,« je odgovoril Lochlan, se nagnil naprej in si jo tudi ogledoval. »Res je.«

Alexander je odprl torbo in vsebino stresel na mizo.

Lochlan je vstal v trenutku, ko je videl zeleno-črni plet, ki ga je pred leti za svoje sinove izdelal njihov oče. Nikoli ni slišal, da bi ga imel kdo razen njegovih bratov.

Ko je presenečeno pogledal, mu je zaledenela kri.

Alexander je odprl mali kos papirja, medtem ko je Lochlan k sebi potegnil blago, da bi si ga pozorneje ogledal.

»Canmore,« je bral na glas, »ne želim, da še kdo brije norca iz mene. Ciganom lahko poveš, da so naslednji na našem seznamu. Kralju nikoli ne bi smel povedati za nas. Če bi ostal tiho, bi tvoja hči lahko živela. Zdaj pa prihajamo ponjo, pa tudi po preostanek MacAllisterjevih. Pozorno si varujte hrbte.«

Alexandrove roke so drhtele in obraz mu je temno pordel od sovraštva. »Podpisan je Graham MacKaid.«

Lochlan je komaj slišal besede. Preveč je bil osredotočen na kratice, izvezene v vogalu potrzanega in obrabljenega pleta.

K. M.

Kieran MacAllister

Toda, kako?

Kdo bi lahko imel plet njegovega brata? Nihče izven njihovega klana ni mogel imeti dostopa do njega.

Lochlan je želel še več dokazov, zato je odvil blago in preklinjal, ko je na tla padla odsekana dlan.

Zadonelo je Alexandrovo glasno preklinjaje, ko je hkrati videl tudi nenavadno vžgano znamenje na hrbtne strani dlani.

»Bog mi pomagaj,« je zarenčal, »a zato bom ubil prav vsakega od teh pankrtov.«

Lochlan je še komaj dihal. Težko se je osredotočal. Skozi misli mu je šinil moški, ki ga je nedavno spoznal. Moški, ki mu je posvečal premalo pozornosti.

»Kdo je bil Lysander?« je vprašal Alexander.

»Odkrito povedano, ne vem. Našel sem ga v Franciji pred približno petimi leti, ko sem šel obiskat prijatelja. Ravno se je vrnil iz Svete dežele in ni želel govoriti o njej.«

»In ta plet?«

Alexander je skomignil z rameni. »Ovitega je imel okoli sebe, ko je prosil za delo. Ali ti kaj pomeni?«

Pomenil mu je več kot lastno življenje. »Je povedal, kako je prišel do njega?«

Odkimal je. »Vem samo, da mu je bil zelo dragocen. Ženina služabnica mu ga je hotela nekoč vzeti, da bi ga oprala, pa ji je skoraj odtrgal roko, da ga je dobil nazaj. V prvih dneh zaposlitve je bil precej podivjan.«

Alexander je pobral dlan in šel poiskat duhovnika, da bi se je znebil.

Lochlan je s prsti podrsal po izvezenem monogramu na vogalu pleta, ko je strmel v inicialke, ki so bile sad matrinega dela.

Kako je Francoz prišel do Kieranovega pleta?

Nihče od bratov ni potoval preko meja Anglije, razen Sina, vendar Sin nikoli ni vzel s seboj pleta.

Če ne bi bilo inicialk, bi lahko mislil, da je tkalec naredil več enakih ter jih prodal.

Toda te inicialke so takšne, kot so bile na njegovem, Bradnovem in Ewanovempletu.

Ne, ta je bil Kieranov. To je vedel. Nobenega dvoma ni bilo, da je bil bratov, in po videzu sodeč, je bil zelo star.

Spominek iz Svete dežele.

Kar pomeni, da Kieran ni umrl tisti dan, ko je odšel sam do jezera.

Iz nekega neznanega razloga je njegov brat uprizoril lastno smrt, potem pa odšel iz Škotske.

Toda, zakaj?

Zakaj jim Kieran ne bi poslal nobenega sporočila? Zakaj bi dovolil, da so vsa ta leta mislili, da je mrtev?

Lochlan se je usedel, ko je razumel novico.

Nedvomno so MacKaidovi našli plet po tistem, ko so ubili Lysandra, in ga poslali nazaj k njim.

Natanko so vedeli, komu pripada in kaj jim pomeni.

Lochlan je v enem požirku izpraznil vrček piva.

Nekje tam zunaj bi še vedno lahko živel Kieran MacAllister.

In bog naj bo usmiljen z bratom, če ga bo kdaj našel.

Prvo poglavje

Osem mesecev pozneje

Catarina je stisnila zobe, ko je s palcem močno pritisnila na dlan, da bi si lahko osvobodila zapestji, ki sta bili trdno zvezani. Pot ji je kapljaj s čela, zaradi česar jo je srbel nos, vendar si ga ni drznila obrisati. Čas je bil preveč dragocen.

Njeni ugrabitelji se bodo vsak čas vrnil.

Prezirala jih je zaradi njihovih dejanj in si želela, da bi jih po vsem telesu napadle gnojne kože, še zlasti po tistem delu, ki so ga najbolj cenili.

Groba vrv jo je žgala po koži in jo drgnila, ko se je skušala osvoboditi. Bilo ji je vseeno. Pomembna je bila le njena svoboda. In ko se bo dokopala do nje, bo poskrbela, da ji bodo

plačali, ker so jo odvedli od ljudi, ki jih je imela rada. Kako so si drznili!

Znova in znova je pod grobo vrvjo vrtela dlani, ko se je skušala osvoboditi. Potem je sklonila glavo in poskušala z zobmi nekoliko sprostiti voz. Namesto da bi ga sprostita, pa se ji je zdelo, da si bo polomila zobe. Preklinjala je in zaprla oči ter z vso močjo vlekla vrv.

Čutila je, da ji koža poka, ko se ji je konoplja zajedala v meso. Kljub temu pa ni popustila, še en močno boleč poteg in osvobodila si je roko.

Če bi bila jokave sorte, bi Cat jokala od olajšanja, toda solze so bile nekaj, na kar je pozabila že pred leti. Končno si je otrla pot s čela, globoko zajela sapo, potem pa nežno pihnila roko, da bi nekoliko olajšala kljuvajočo bolečino, ko se je razgledala okoli sebe po skromnem prostoru za kakšnim orožjem.

Ničesar ni bilo ...

Razen ognja. Zožila je pogled na goreča drva, ko jo je prešinila zamisel. Segla je pod obleko, trgala blago spodnjega krila, dokler ni imela dovolj blaga, da si je ovila roke in segla v ogenj.

»Misliš, da nam ne bo več povzročala težav?«

Srce ji je poskočilo ob glasu moških, ki sta se približevala njeni sobi. Stopila je stran od zasilnega ognjišča in trdno zagrabila poleno v roke. Stopila je do vrat, kjer je ne bosta mogla videti, dokler ne bo prepozno.

»Če bo še več težav z njo, predlagam, da jo premlatimo, pa ukaz gor ali dol.«

Vrata so se sunkovito odprla.

Cat je zadrževala sapo, dokler nista bila v sobi z njo. Njen pogled ni niti za trenutek izgubil pozornosti, ko se je pognala naprej in z vso močjo udarila drugega moškega po glavi.

Zavpil je, potem pa padel na prvega, še trikrat ga je udarila, potem pa nabrala krila in stekla tako hitro, kot je zmogla.

Hitro je stekla iz sedlarnice in odhitela do vrat staje. Moška sta vpila za njo, naj se ustavi, vendar tega ni storila.

Le če bi umrla, bi se jima predala.

Cat je zunaj, ko je videla število ljudi v mali vasici, oklevala. Veliko se jih je obrnilo in strmeli so vanjo, ko je stekla proti osedlanemu konju ob robu mesta. Da bo ukradla nekaj takšnega, je pomenilo, da jo bodo ubili, če jo ujamejo. Toda po pravici povedano, je raje umrla, kot da bi se soočila s prihodnostjo, ki jo čaka s tema moškima.

»Ustavite jo!« je zavpil eden. »Dvajset zlatih frankov tistemu, ki jo ujame.«

Cat se je zdrznila, ko so jo ljudje opazovali z novim zanimanjem. Dvajset frankov je bilo pravo bogastvo. Velik, čokat moški je stopil prednjo. Ustavila se je in ga potem močno, kolikor je lahko, brcnila v mednožje. Prevrnil se je, toda še preden bi lahko stekla mimo njega, jo je drugi zagrabil od zadaj.

Sunila je z glavo nazaj in ga udarila v obraz. Preklinjal je, ko se mu je izvila iz prijema, glava jo je bolela od udarca. Spet tretji jo je poskušal ujeti. Z ramo se je zaletela v njegov prsni koš, ga odrinila nazaj, da je padel v blato.

Toda še preden bi se lahko zravnala, je nekdo drug pritekel do nje in jo podrl na tla. Zavzdihnila je, ko ji je ves zrak iztisnilo iz pljuč. Vendar še ni bila premagana. Prevalila se je na stran in se pognala na noge, le da so jo spet spodnesli na tla.

Obupana se je plazila po tleh, skušala pobegniti in se nenadoma ustavila pred parom izdelanih črnih usnjenih škornjev. Strmela je vanje s sovraštvom, ki je telo globoko v njej.

Ne!

Ni se hotela prihuliti, zato je uporniško dvignila glavo in pogledala moškega, ki se ji je postavil na pot, potem pa zasopla ob obrazu, ko sta se spogledala.

Ne more biti ...

Čas se je ustavil, ko se je spogledala s kristalno modrimi očmi moškega, za katerega je mislila, da ga nikoli več ne bo videla. Ko sta se nazadnje srečala, je bil brežhibno urejen. Dostojanstven in strog. Zdel se je večji od življenja, toda ta primerjava ni bila nič v primerjavi s tem, kako je bil videti danes.

Zdaj je bil videti robot in mogočen. Nevaren. Odločen in divji. Blond lase je imel razmršene od vetra, na obrazu pa nekajdnevno strnišče. V njegovih očeh je bil nezmotljiv smrtonosen hlad, ko je razumel njen težavni položaj.

»Si poškodovano, dekle?« je vprašal Lochlan s tistim globokim škotskim narečjem, preden je proti njej iztegnil veliko in močno roko.

Cat ni zmogla drugega kot zmajati z glavo, ko je segla proti njemu. Na njeno olajšanje jo je potegnil na noge, potem pa se postavil med njo in njene zasledovalce.

Ni mogla verjeti, kakšno srečo je imela, ko si je stresala prah z obleke. Pa tudi tega, da jo je bil Lochlan pripravljen braniti, ko nihče drug ni stopil naprej.

Ko so se njeni ugrabitelji približali, je Lochlan izvlekel meč iz nožnice.

»Umaknite se,« je zarenčal največji stražar, ne vedoč, da stoji pred enim najvplivnejših poglavarjev na Škotskem. »To so kraljevi posli.«

Lochlan se je posmehnil zapovedovalnemu tonu moškega. »Kraljevi posli, saj nisi resen. Ne vidim ga tukaj, in če imaš težavo s to žensko, potem imaš težavo z menoj.«

Cat se je nasmehnila prvič po nekaj dneh. Ni mogla verjeti, da se je končno nekdo potegnil zanjo ... in to nihče drugi kot Lochlan MacAllister. Bil je moški, ki je že vse življenje živel po pravilih. Nikoli se ji ni niti sanjalo, da jo bo ščitil na takšen način.

Manjši stražar je stopil naprej.

Lochlan je zamahnil z mečem okoli telesa in se pripravil, da se bo bojeval.

Moški je očitno prišel k pameti, ko je spregledal Lochlanovo

spretnost. Odmaknil se je na varnejšo razdaljo. »Kraljeva navodila imamo, da jo privedemo v Pariz.«

Lochlan se je ozrl čez ramo. »Bi rada šla v Pariz, Catarina?«

»Niti za živo glavo.«

Tlesknil je z jezikom proti njenim stražarjem. »No, dama je spregovorila. Če imate v resnici kraljev dekret, fant, predlagam, da mi ga pokažeš. V nasprotnem primeru pa se odmakni, ali pa boš do konca življenja sedel na brazgotinah od meča.«

Na stražarjevi bradi je trzala mišica. »Smrtonosno napako delate, gospod.«

»Potem lahko na mojem grobu zaigraš veselo melodijo.« Lochlan je ostro zažvižgal.

Visok siv konj je zarezgetal, preden je prigalopiral do njega. Lochlan se je zavihtel na sedlo, preden je iztegnil roko in jo potegnil na sedlo za sabo, nato pa konja pognal v vratolomen dir. Roke je ovila okoli njegovega vitkega pasu in ga hvaležno stisnila. Če ne bi obstajalo dejstvo, da je sovražila zrak, ki ga ta moški vdihava, bi ga iz hvaležnosti, ker je to storil zanjo, poljubila.

»Hvala,« mu je zašepetala v uho.

Lochlan ni odgovoril, ko se je ozrl in videl, da sta oba stražarja stekla proti konjema. Prekleta sreča. Nedvomno se bo spet moral pomeriti z njima.

Ko se je ustavil v vasi, da bi si obnovil zaloge in si nekoliko odpočil, je bilo zadnje, kar je pričakoval, to, da bo tukaj našel žensko, ki je bila sestrična njegove svakinje Nore.

Nazadnje je Catarino videl ob njenem kratkem obisku gradu, potem ko je skupaj s svojo družino rešila bratovo življenje. Skoraj ga je spravila ob pamet s trmastimi žaljivkami in rade volje se je poslovil od nje, v upanju, da je nikoli več ne bo videl.

Očitno se v zadnjih mesecih njegova sreča ni obrnila na boljše.

Pa vendar, tej ženski se ima zahvaliti za bratovo življenje in zato je bil odločen, da jo bo rešil, pa v kakršne koli težave se je že zapletla.

»Zakaj te lovita tista moška?« jo je vprašal čez ramo.

»Moj oče, Lucifer naj mu požge noge, jih je poslal nadme.«

»Tvoj oče?«

»Ja. Obstaja moški, s katerim me želi poročiti. Prej bom prekleta, preden bom šla prostovoljno pred oltar.«

Lochlan se je nasmehnil, kljub težavam, v katerih sta bila. Ne bi se mogel bolj strinjati z njenimi besedami. »Sočustvujem s tvojim položajem, dekle. Ju je najel, da te ugrabita?«

»Kako si vedel?«

»Ker te ne pazita Viktor ali pa Bavel.« Njen stric in bratranec sta bila zelo zaščitniška do nje. Kamor koli je šla, sta ji sledila. Edini način, da je bila tukaj brez njiju, je bil, da sta jo moška, ki jima sledita, ugrabila.

»Ugrabili so me iz gostišča, kjer smo počivali. Prepričana sem, da ju skrbi, kje sem.«

Nedvomno. Sam osebno bi bil hvaležen za mir, ki bi ga imel brez nje. Vendar je bila to druga stvar.

Čutil je, da se je obrnila za njim. »Dohitevata naju.«

Preklinjajoč se je ozrl, da bi se prepričal, ali njena trditev drži.
»Zelo sta vztrajna.«

»Kot črvi na soncu.«

Lochlan se je zabaval ob njenih besedah, ker so bile res izvirne. »Koliko jima je plačal tvoj oče, da te ugrabita?«

»Mislim, da ni plačilo tisto, ki ju spodbuja, temveč bojazen pred njegovim besom.«

»In kdo je tvoj oče, da seje takšno grozo?«

»Filip,« je rekla preprosto.

Lochlan se je namrščil. »Filip kdo?«

Tudi ona se je namrščila. »Nisi poslušal, ko sta ti povedala? Filip Capet.«

Lochlan je otrpnil, ko mu je ime prebadalo možgane. »Filip, *kralj* Francije?«

»Obstaja še kateri drugi?«

Prestrelil ga je bolesten občutek. Lochlan se še nikoli ni počutil bolj neumno, kar je, če je upošteval dejstvo, da je bil često vodja štirih trmastih bratov, povedalo veliko. »Ali mi želiš povedati, da sem pravkar kraljevim stražarjem ugrabil francosko princeso?«

»Ne, Lochlan MacAllister. Pravkar si osvobodil moldavijsko princeso pred moškimi, ki misli, da jo lahko prisili v poroko proti njeni volji samo zato, ker se je sam tako odločil.«

V jezi je zaškrtal z zobmi. »Mislil sem, da si kmetica.«

»To pa je odvisno od tega, koga vprašaš.«

Prestrelil ga je občutek groze. »Če od tebe ne bom dobil

zadovoljivega odgovora, milady, bom upočasnil in vprašal moža, ki nama sledita, kaj natanko *onadva* mislita.«

Cat je zagodrnjala ob njegovih besedah. Nič nenavadnega, da je tako sovražila tega možkega. Bil je neomajen in strog. Dvomila je, da je kdaj naletel na pravilo, ki ga ni takoj vzljubil. »Dobro torej. Mati je bila nezakonska hči moldavijskega princa in kmetice. Oče jo je odvedel na grad, ko je bila še mlado dekle, in tam je srečala Filipa, ki je tudi imel rad konje ... očitno sta imela skupne tudi druge stvari, saj je kmalu zanosila z mano. Ker Filip ni bil svoboden, da bi se poročil, in sama ni hotela nikogar drugega, je zapustila grad in odšla živeti k materinemu ljudstvu. Tam sem odraščala, dokler nisem bila dovolj stara, da je oče spoznal, da ima politične prednosti, ker je njegova hči, četudi nezakonska, povezana z moldavijsko in madžarsko monarhijo. In od tega nenadnega odkritja sem na begu in se izogibam kakršnemu koli stiku z njim.«

»Si nisi mislila, da bi mi vse to povedala, še preden sem grozil tvojim stražarjem?«

»Seveda nisem. Poleg tega pa sem jaz najprej grozila njim in jih tudi napadla.«

»Hm, in to boš govorila meni v prid, ko bo tvoj oče zahteval mojo glavo?«

Posmehnila se mu je. »Saj se v resnici ne bojiš mojega očeta, ali pač?«

»Zase? Ne, jaz se ne bojim nikogar. Pa vendar nisem samo možki, Catarina. Sem MacAllister, tako kot je tvoj oče Francija.

Kar koli storim, s tem vplivam na življenje vsakega človeka, ki me prosi za vodstvo. In ne bom dovolil, da bi kaznovali moje ljudi zato, ker si svojevoljna in trmasta.«

»Kaj misliš s tem?«

»Nekaj povsem preprostega. Odpeljal te bom k tvojemu očetu.«